

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Petra Pospíšila a Martina Kopy v právní věci

žalobce: **AccArt, s. r. o.**, IČO 26977923
sídlem Křižíkova 2697/70, 612 00 Brno
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 616/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30085/18/5200-10421-711070, č. j. 30086/18/5200-10421-711070, a č. j. 30087/18/5200-10421-711070

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30085/18/5200-10421-711070, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30086/18/5200-10421-711070, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30087/18/5200-10421-711070, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 53 770 Kč, a to k rukám jeho daňového poradce Ing. Radka Lančíka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dodatečnými platebními výměry ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4764619/17/3003-52524-707912, č. j. 4770326/17/3003-52524-707912, a č. j. 4770494/17/3003-52524-707912, Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) dodatečně stanovil žalobci k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období let 2013, 2014 a 2015, a to v souhrnné výši 160 585 Kč a současně žalobci sdělil vznik povinnosti uhradit penále z doměřené daně v souhrnné výši 32 117 Kč. Na základě daňové kontroly totiž dospěl k závěru, že zaměstnanecké benefity, které žalobce poskytoval svým zaměstnancům, nebyly poskytovány ve formě nepeněžního plnění osvobozeného od daně dle § 6 odst. 9 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v předmětných zdaňovacích obdobích. Správce daně naopak dospěl k závěru, že tyto zaměstnanecké benefity ve formě příspěvku na zdravotní péči, využití sportovních zařízení nebo kulturní akce, byly ze strany žalobce jeho zaměstnancům poskytovány jako peněžité plnění, jež měla být zahrnuta do příjmů ze závislé činnosti jednotlivých zaměstnanců.
2. Proti dodatečným platebním výměrům žalobce brojil odvoláními. Žalovaný rozhodnutími ze dne 29. 6. 2018 (specifikovanými v záhlaví tohoto rozsudku) jednak potvrdil dodatečný platební výměr č. j. 4764619/17/3003-52524-707912 (zdaňovací období roku 2013), jednak změnil zbývající dva dodatečné platební výměry. Nově tak stanovil předmětnou daň v souhrnné výši 159 100 Kč (snížení o 1 485 Kč) a penále v souhrnné výši 31 820 Kč (snížení o 297 Kč). Změna spočívala v tom, že správce daně za období 9/2014 až 12/2015 u jednatelky žalobce nesprávně sečetl částky jejích jednotlivých dílčích příjmů pro posouzení účasti na nemocenském pojištění, ačkoliv jeden příjem byl malého rozsahu a jeden nikoliv, tudíž se správně podle zákona o nemocenském pojištění počítat neměly.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě nesouhlasil s tím, že by poskytoval zaměstnancům benefity přímo v hotovosti, byť malá část benefitů takto hrazena byla. Většinu benefitů však pro jednotlivé zaměstnance obstarávala žalobcem pověřená osoba, která je též hradila v hotovosti. Žalovaný se nesprávně zaměřil pouze na zálohy a tuto skutečnost ignoroval. Není přitom podstatné, že žalobce neúčtoval správně o zálohách. Není-li správně vedeno účetnictví, neznamená to automaticky nesprávnost faktického nakládání se zálohami, pokud žalobce prokáže, že se opravdu jednalo o zálohy vyplacené zaměstnancům. Mechanismus financování benefitů přitom žalobce prokázal velmi konkrétně. Zálohy poskytnuté přímo zaměstnancům (takto hrazené benefity tvořily menší část z celkového objemu benefitů) byly poskytnuty účelově zejména na předem schválené benefity ohledně zdraví, případně jiné, které nemohl za daňový subjekt hradit pověřený pracovník, protože úhrada předem či za přítomnosti pověřeného pracovníka nebyla možná. Účtování o jednotlivých takových benefitech bylo zvoleno namísto operativní evidence. Důvodem tohoto účtování bylo zajištění evidence ve vztahu k čerpání konkrétní výše částek podle jednotlivých zaměstnanců tak, aby bylo zabezpečeno nepřekročení limitů ve vztahu ke konkrétnímu druhu čerpání

u daného zaměstnance. Svoje tvrzení žalobce v daňovém řízení prokázal předložením seznamů o vyplacení a vypořádání záloh s podpisy jednotlivých zaměstnanců.

4. Většina prvotních dokladů byly hotovostní účtenky, na kterých se odběratel neuvádí. Žádný zákon nepožaduje, aby účetní jednotka dokládala účetní transakce prvotními doklady, které obsahují i identifikační údaje odběratele. To nemůže být důvodem pro zpochybnění plnění jako plnění uskutečněného jménem a na účet zaměstnavatele. Zaměstnanci vždy předem znali a měli od zaměstnavatele schválen účel a hranici výše plateb, které mohli provádět jménem a na účet zaměstnavatele. Pokud by zaměstnavatel s těmito úhradami nesouhlasil, asi by je proplácel jen stěží. Jména zaměstnanců či rodinných příslušníků se vyskytují zejména na dokladech ze zdravotnických zařízení, na nichž obvykle lékaři jako dodavatelé ani neuvádějí jiné jméno než jméno ošetřovaného. Absence údajů o zaměstnavateli na dokladu neznamena, že platba nebylo provedena jeho jménem a na jeho účet ve smyslu § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů. Administrativní zátěž plynoucí ze závěrů žalovaného zákon přímo nežadá.
5. O nepeněžní plnění ve smyslu § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů se jedná i v případě, kdy zaměstnanec uhradí částku benefitu ze svého, avšak jménem zaměstnavatele. Fakt, že zaměstnanec platbu provedl ze svého, nemůže překvalifikovat nepeněžní plnění na peněžní, jde pouze o techniku provedení platby. Analogií zaměstnaneckých benefitů jsou platby za pracovní oblečení odlišné od civilního a nealkoholické nápoje určené ke konzumaci na pracovišti. Na nealkoholické nápoje na pracovišti rovněž není právní nárok, který by byl zakotven v obecných právních předpisech. Ustanovení § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů nestanoví, že by se vztahovalo pouze na výdaje, u nichž existuje obecně ze zákona právní nárok zaměstnance na takové plnění.
6. Žalobce nesouhlasil též se způsobem doměření navýšením odměny jednatelky o pojistné zaměstnavatele na sociální zabezpečení za období leden 2013 až srpen 2014, ačkoli k tomuto právnímu vztahu se benefity nevztahují. Ze smlouvy o výkonu funkce vyplývá, že jednatel má nárok pouze na odměnu. Nárok na benefity smlouva nezmiňuje, navíc by takový nárok jednatelky musel být samostatně uveden a schválen valnou hromadou, přičemž nemůže vzniknout jen na základě směrnice. Jestliže z odměny jednatele nepřesahující rozhodný příjem 2 500 Kč měsíčně se sociální pojištění neodvádí, podléhá odměna jednatele pouze zdravotnímu pojištění a dani z příjmů fyzických osob. Není proto důvod započítávat do superhrubé mzdy i část pojistného zaměstnavatele na sociální zabezpečení ve výši 25 % z hrubého příjmu. Správce daně nemůže svévolně určit, k jakému právnímu vztahu se benefity vztahují. V dotčeném období nadále trval pracovní poměr a dohoda o provedení práce. Přestože pro překážky na straně zaměstnance nebyla v daném období práce v pracovním poměru vykonávána, není vyloučeno, aby i v takovém období byly poskytovány benefity.
7. Žalobce dále uvedl, že správce daně nedoměřil ani v jednom případě daň např. zaměstnanci, který pořídil v hotovosti ze „svého“ vstupenky na kulturní firemní akci pro všechny zaměstnance včetně sebe, plnění v hodnotě vstupenky, ačkoli mu cena vstupenek byla následně proplacena rovněž v hotovosti z žalobcovy pokladny. Na vstupenkách nefiguruje zaměstnavatel jako odběratel, vstupenky tímto údajem nedisponují vůbec. Zcela jistě jde i v tomto případě o plnění podle § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů.
8. Žalobce unesl své důkazní břemeno. V průběhu daňové kontroly při prokazování nepeněžitých plnění doložil vše, co správce daně požadoval. Konkrétně doložil interní

směrnice o benefitech, seznam všech zaměstnanců, kterým byly v letech 2013, 2014 a 2015 benefity poskytovány, doklady vystavené externími dodavateli, kteří poskytovali služby zaměstnancům, souhrnný seznam pokladních dokladů, souhrnný seznam poskytovaných benefitů, souhrnný seznam vyplacených záloh jednotlivým zaměstnancům a vypořádání záloh. Žalobce poskytoval zaměstnanecké benefity na základě směrnice. Dle předložených seznamů a dokladů je vidět, kterému zaměstnanci jmenovitě byly benefity poskytnuty. Každý doklad je označen zkratkou zaměstnance, jemuž byl benefit poskytnut, seznam zaměstnanců s plným jménem s přiřazenou a používanou zkratkou byl správci daně též předložen v průběhu daňové kontroly. Žalobce v průběhu kontroly poskytl také hlavní knihu s opisem jednotlivých dokladů, z níž je patrné, jak bylo o poskytnutých benefitech účtováno.

9. Z dokladů vystavených externími dodavateli je vidět, že žalobce poskytoval naprostou většinu benefitů zaměstnancům nepeněžním plněním a byly žalobcem řádně uhrazeny dodavatelům v hotovosti. To buď přímo zaměstnanci z předem poskytnutých a následně vyúčtovaných záloh, což je patrné z předložených souhrnných seznamů vyplacených záloh jednotlivým zaměstnancům a vypořádání záloh, nebo pověřenou osobou. Způsob úhrady je zřejmý z předložené hlavní knihy. Správní orgány neuvedly, v čem konkrétně spatřují nesrovnalosti a na základě jakých skutečností vznikly pochybnosti. Toliko uvedly neúplný výčet toho, co žalobce při daňové kontrole předložil, a že na základě předloženého jsou pochybnosti, zda se jednalo o nepeněžní plnění zaměstnavatele.
10. Obstaráváním benefitů žalobce pověřil Ing. I. B. Ten ve svědecké výpovědi jasně dosvědčil, že kupoval jednotlivé benefity (na sport, kulturu, zdraví, léky v lékárně, lístky do divadla), předal je zaměstnanci, a od žalobce obdržel peníze na úhradu vynaložených výdajů za benefity. Ve smyslu § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů tak nejde o zdanitelný příjem. Citované ustanovení má dvě části – první hovoří o částkách přijatých zaměstnancem zálohově od zaměstnavatele, aby je jeho jménem vydal, druhá pak o částkách, kterými zaměstnavatel hradí zaměstnanci prokázané výdaje, které za zaměstnavatele vynaložil ze svého tak, jako by je vynaložil přímo zaměstnavatel. Žalovaný tedy přehlédl, že žalobce postupuje podle druhé části citovaného ustanovení, kde podmínka záloh vyslovena není, přičemž z dané formulace ani neplyne, že by příjemce peněz nemohl být totožný s beneficiem.
11. Svědeckou výpovědí Ing. B. žalobce unesl důkazní břemeno ohledně prokázání nepeněžitého plnění benefitů. Svědek byl poučen o povinnosti vypovídat pravdivě. Prosté tvrzení správních orgánů, že byl zainteresovaný, protože je žalobcovým dlouholetým zaměstnancem, nemůže vyvrátit věrohodnost jeho svědecké výpovědi.
12. Dle žalobce žalovaný dále poukázal na to, že § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů lze použít tam, kde zaměstnanec nemá z plnění osobní prospěch a vynakládá je ve prospěch zaměstnavatele, přičemž v projednávané věci zaměstnanci osobní prospěch měli, protože od zaměstnavatele čerpali benefity. Jinak řečeno, žalovaný vyžaduje, aby jedna osoba benefity koupila, nechala si je od zaměstnavatele proplatit, a pak předala benefity osobě jiné. Není však možné, aby tak učinila totožná osoba. Absurdita takového požadavku je o to větší, že v případě jednočlenné obchodní korporace by poskytování benefitů bylo vyloučeno. Je zjevné, že § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů připouští obě varianty, tedy jak variantu, kdy zaměstnanec koupí benefit, nechá si jej proplatit oproti dokladu a současně je příjemcem benefitu, tak variantu, kdy osoba pověřená zaměstnavatelem koupí benefit, nechá si jej proplatit oproti dokladu a předá jej jinému zaměstnanci, který je příjemcem benefitu.

13. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 12. 2018 žalovaný setrval na svých závěrech uvedených v napadených rozhodnutích. Uvedl, že z § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů mimo jiné vyplývá, že příslušné osvobození od daně z příjmů ze závislé činnosti se vztahuje výhradně na nepeněžní plnění zaměstnavatele. Na peněžní plnění, a to i například formou příspěvku, zálohy či výměnou za účtenku, vyplacené zaměstnavatelem přímo zaměstnanci se osvobození nevztahuje. V takovém případě se tudíž jedná o zdanitelný příjem na straně zaměstnance. Zákon nikterak nepředepisuje, jak si mají zaměstnavatelé a zaměstnanci počínat v poskytování benefitů, pouze nastavuje podmínky, při nichž je plnění určitého druhu v předepsané formě od daně osvobozeno. Je tedy na zaměstnavateli, aby si zvolil, za jakých podmínek bude poskytovat zaměstnancům plnění, a jak je následně bude schopen prokázat správci daně. Vybere-li takové podmínky, s nimiž zákon nespojuje preferenční daňové zacházení, musí počítat s tím, že plnění bude zdanitelným příjmem zaměstnance.
15. K jednotlivým žalobním bodům pak žalovaný konstatoval, že svědeckou výpovědí Ing. B. nebylo prokázáno, že většina benefitů byla hrazena pověřeným pracovníkem a nikoliv příjemcem benefitu, ani že byly poskytnuty zálohy na benefity. Svědecká výpověď byla nevěrohodná proto, že by la v příkrém rozporu s ostatními zjištěnými poznatky. Její hodnotu navíc do jisté míry snižovala zainteresanost svědka v dané věci. Otázky správce daně na daného svědka byly dostačující. Výslech tohoto svědka navrhl žalobce v situaci, kdy již byl dostatečně seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. Pokud měl za to, že na otázky správce daně mohl svědek uvést více, bylo na něm, aby mu příslušné otázky kladl sám.
16. Údajné zálohy vedené v operativní evidenci, stejně jako zálohy vydané pověřenému pracovníkovi, nejsou v účetnictví vůbec zaznamenány. Nebylo tedy náležitým způsobem účtováno o zálohově vydaných finančních prostředcích žalobce, které jsou až do vyúčtování jeho majetkem. V účetnictví žalobce je zachycen přímý nákup do spotřeby, tedy bez jakýchkoliv vyplacených záloh jednotlivým zaměstnancům. Poskytnutí záloh zaměstnancům není nijak zmíněno a upraveno ani v žalobcově směrnici pro poskytování benefitů. Tvrzení žalobce, že benefity byly hrazeny z poskytnutých záloh, tak neodpovídá stavu uvedenému v účetnictví.
17. V případě § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů se pak jedná o částky, jimiž se nezvyšuje majetek zaměstnance a ani zaměstnanec nečerpá žádnou výhodu od zaměstnavatele [ohledně záloh v souvislosti s benefity žalovaný nesdílí názor správce daně]. Postup podle tohoto ustanovení tak přichází v úvahu např. pro nákup drobného materiálu, který by zaměstnavatel musel k činnosti zaměstnance stejně sám zakoupit, obdobně koupě potřebného nářadí či u pracovního oblečení. V dané věci by však zaměstnanci osobní prospěch měli a čerpali by tak benefit od zaměstnavatele. Vyplacení předmětných peněžních prostředků nelze posuzovat jako zálohy na výdaje provedené jménem žalobce, kdy žalobce o poskytnuté záloze náležitě neúčtuje v účetnictví, zálohu posléze v účetnictví nevyúčtuje a předně příjemce údajných záloh by byl totožný s beneficiem.
18. Je přitom pouze na zaměstnavateli, aby prokázal, že zaměstnanecké benefity poskytoval nepeněžní formou, a je také na něm, jaký způsob k tomu zvolí. Jak u jednoduchých hotovostních účtenek (např. vitamíny), tak při poskytnutí zdravotnické služby, je možné

nechat vystavit doklad obsahující údaje týkající se odběratele (žalobce). Je tedy ryze na žalobci, jaké benefity svým zaměstnancům poskytuje, a stejně tak je na něm, aby pro jejich zúřadování zvolil cestu co nejmenší administrativní náročnosti, avšak při splnění zákonných podmínek pro osvobození. Podle § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů se však musí jednat o plnění nepeněžní, tzn. zaměstnanec nemůže „účet platit ze svého“.

19. Co se týče doměření daně u zaměstnankyně Ing. S. G., tato v období leden 2013 až prosinec 2015 pobírala měsíčně odměnu jednatelky ve výši 2 499 Kč a zároveň jí plynul příjem na základě dohody o provedení práce ve výši 10 000 Kč. V období září 2014 až prosinec 2015 pak měla dále příjem na základě pracovní smlouvy. Správce daně poskytnuté benefity posoudil jako příjem v souvislosti s výkonem závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů. Nelze tak souhlasit s námitkou žalobce, že je správce podřadil pod § 6 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o daních z příjmů coby odměnu člena orgánu právnické osoby, která by musela být schválena valnou hromadou. Pro období leden 2013 až srpen 2014 správce daně určil, že benefity se vztahují k odměně jednatelky. Úhrn příjmů (odměna jednatelky a benefity) pak sice přesáhl částku 2 500 Kč stanovenou pro rozhodný příjem (§ 6 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění), a vznikla tak povinnost odvést z příjmu jak zdravotní, tak sociální pojištění, ovšem tento zvolený postup byl pro žalobce výhodnější. Pokud by se benefity vztahovaly k dohodě o provedení práce, byla by doměřená částka daně vyšší, neboť by se o pojištění navyšoval příjem 10 000 Kč a benefit.
20. Žalovaný též vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce o unesení důkazního břemene. Správce daně se ve zprávě o daňové kontrole vypořádal se všemi skutečnostmi. Není jeho vinou, že některé důkazy si odporovaly, tvrzení žalobce neodpovídala stavu zachycenému v účetnictví. Nelze souhlasit ani s názorem, že žalobce unesl důkazní břemeno prostřednictvím svědecké výpovědi Ing. B.
21. Předmětné benefity byly zaměstnancům poskytovány peněžitou formou, tedy v rozporu s § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů, podle něž je osvobozena pouze forma nepeněžitá. Vyplacené prostředky tak na straně zaměstnanců byly zdanitelným peněžním příjmem.
22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků

– replika žalobce ze dne 14. 5. 2019

23. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný zamlžuje rozdíly mezi třemi způsoby, jimiž žalobce poskytoval zaměstnancům benefity. Největší část benefitů pořídil a v hotovosti uhradil pověřený zaměstnanec, který je následně předával jednotlivým zaměstnancům. Menší část benefitů žalobce hradil zálohami poskytnutými jednotlivým zaměstnancům. Nejmenší část benefitů, zejména ty ze zdravotnických zařízení, žalobce zaměstnancům doplácel v hotovosti zpětně.
24. *K benefitům pořízeným pověřeným pracovníkem* žalobce konstatoval, že žalovaný opakovaně nepravdivě uvádí, že výslech svědka I. B. měl prokázat poskytování záloh na benefity. Ve sdělení ke kontrolnímu zjištění ze dne 18. 4. 2017 však žalobce tento výslech navrhl k prokázání skutečnosti, že část benefitů byla obstarávána pověřenou osobou odlišnou od osoby čerpající benefit. Ing. B. tuto agendu nezpracovával a mohl tak otázku záloh odpovědět pouze obecně. Přesto byla tato otázka opakovaně použita jako jeden z argumentů k jeho znevěrohodnění. Žalovaný předjímá jako jediný možný postup obstarání benefitu

pověřeným zaměstnancem formou poskytnutí zálohy pověřenému zaměstnanci a její následné vyúčtování v účetnictví. Žádný právní předpis však nebrání zaměstnanci, aby vynaložil peněžní prostředky ze svého a následně si je nechal proplatit od zaměstnavatele. Teprve v rozhodnutí o odvolání žalovaný u pracovníka pověřeného nákupem benefitů pro ostatní zaměstnance zmiňuje možnost, že pověřený pracovník hradil nákupy benefitů ze svého a následně mu je žalobce proplatil. V takovém případě se o zálohách neúčtuje, protože ani žádná nebyla poskytnuta. Zaměstnanec má v té chvíli pohledávku, jejíž neprodlenou úhradu v hotovosti může zaměstnavatel účtovat i přímým účetním zápisem na vrub příslušného nákladového či jiného relevantního účtu pro nakoupené plnění a následně samostatně účtovat výdej peněz jako úhradu závazku zaměstnanci. V tomto je účetnictví žalobce zcela průkazné.

25. Svědek dostal na začátku výsledku zcela nekonkrétní a obecnou, pro žalovaného však klíčovou otázku. Na tu odpověděl tak konkrétně, jak to jen bylo možné. Žalovaný následně považoval svědeckou výpověď za nevěrohodnou z důvodu nekonkrétnosti. Žalobci, a tím pádem ani svědkovi, ovšem nebyly známy konkrétní zpochybňované doklady, což žalobce namítal ve sdělení ke kontrolnímu zjištění ze dne 18. 4. 2017. Bez této znalosti nemohl svědek odpovědět konkrétněji, ani žalobce nemohl klást konkrétnější otázky. Za účelem znevěrohodnění svědka pak žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí doslova slovíčkaří. Např. spojení „někteří zaměstnanci“ považuje za nepravdivé, protože neuvedl, že se jednalo o „většinu zaměstnanců“, kterým byly poskytovány zálohy. V roce 2013 to bylo 9 ze 14, v roce 2014 10 z 16 a v roce 2015 6 z 12 zaměstnanců. Přitom jak dříve opakovaně uváděl žalobce i sám svědek, sám Ing. B. tyto zálohy nezúčtoval, ani je nevyplácel. Žalobce od počátku uznával, že o zálohách není správně účtováno. Žalovaný však odmítá jakoukoliv snahu o prokázání faktického nakládání se zálohami a naopak ji používá ke znevěrohodnění svědka. Svědek ve své výpovědi nikdy netvrdil, že by o zálohách sám účtoval, vyplácel je apod. Popisoval pouze operativní část své práce s benefity, tj. že je nakupoval jako pověřená osoba pro ostatní zaměstnance. V průběhu svědecké výpovědi navíc správce daně zcela rezignoval na svou povinnost zjišťovat skutkový stav, a to nezávisle na tom, zda takovýto postup bude ve výsledku ku prospěchu či neprospěchu daňového subjektu. Správce daně je povinen poskytnout daňovému subjektu patřičnou součinnost za účelem skutečného prokázání skutkového stavu.
26. Pokud pak žalovaný snižoval důvěryhodnost svědka z důvodu, že je dlouhodobým zaměstnancem žalobce, jde o účelový krok. Ing. B. není nijak zainteresován na finančních výsledcích žalovaného. Byl též poučen o povinnosti svědka vypovídat pravdivě. Věrohodnost svědka musí být vyvrácena konkrétním důkazem, prosté tvrzení o jeho zainteresovanosti na žalobci nestačí. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole na straně 92 sám uznal, že dle předložených výdajových pokladních dokladů byly Ing. B. vypláceny peněžní prostředky na nákup benefitů.
27. Pokud jde o *benefity hrazené zálohou poskytnutou jednotlivým zaměstnancům*, žalovaný zdůrazňuje nezaznamenání záloh v účetnictví. Žalobce však od začátku přiznával, že z důvodu snížení administrativní náročnosti vedl zálohy na část benefitů pouze v operativní evidenci. Z tohoto důvodu poskytl správci daně kompletní vyúčtování poskytnutých záloh a jejich čerpání stvrzené podpisy jednotlivých zaměstnanců. Toto správní orgány nijak nezpochybnily a nijak se k tomu v průběhu celého řízení nevyjadřovaly. Nejedná se tak o „údajné“ zálohy, ale o reálně vyplácené a vyúčtované zálohy. Nesprávně vedené účetnictví automaticky neznamená nesprávnost faktického nakládání se zálohami, pokud daňový

subjekt prokáže, že se opravdu jednalo o zálohy vyplacené zaměstnancům. V tomto smyslu má přednost zásada materiální pravdy před stavem formálním. I v tomto případě žalobce unesl důkazní břemeno, další důkazy již žalovaný nepožadoval. Správce daně přitom možnost poskytování benefitů formou záloh připouští (viz str. 39 zprávy o daňové kontrole).

28. Co se týče *benefitů proplácených v hotovosti zaměstnancům zpětně*, žalobce přiznával, že takto byla část benefitů, zejména ze zdravotnických zařízení, řešena. O těchto benefitech žalovaný mlčí, přestože tvoří klíčovou otázku žaloby. Pojem „nepeněžní plnění“ představuje fakt, že zaměstnavatel přispěl zaměstnanci na konkrétní plnění (službu či zboží) vymezené v § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů, přičemž existenci tohoto plnění doloží nákupním dokladem vystaveným dodavatelem, o němž bude zaměstnavatel účtovat. V případě „peněžního plnění“ by zaměstnavatel pouze poskytl zaměstnanci peněžní prostředky, aniž by zaměstnanec musel dokládat skutečné použití takového příspěvku. Jestliže zaměstnanec uhradí částku benefitu ze svého, avšak jménem zaměstnavatele, stále jde o nepeněžní plnění ve smyslu uvedeného ustanovení. Fakt, že zaměstnanec platbu provedl ze svého, nemůže překvalifikovat nepeněžní plnění na peněžní, jde pouze o techniku provedení platby. Analogií zaměstnaneckých benefitů jsou platby za pracovní oblečení odlišné od civilního, za odborný rozvoj zaměstnanců nebo nealkoholické nápoje určené ke konzumaci na pracovišti. Ustanovení § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů nevymezuje, že by ho bylo možné použít pouze na výdaje, u nichž existuje obecně ze zákona právní nárok zaměstnance na takové plnění. Pouhá absence označení zaměstnavatele na prvotním dokladu přitom nedokládá, že nebylo jednáno jménem a na účet zaměstnavatele. Zaměstnanci byli s podmínkami postupu seznámeni. K poskytování těchto benefitů se zaměstnavatel také zavázal v interní směrnici, která je v tomto případě zdrojem lokálního práva.
29. U *navýšení odměny jednatelky o pojistné zaměstnavatele na sociální zabezpečení* měly benefity souvislost s pracovním poměrem Ing. G. Právo na ně tudíž bylo sjednáno v souvislosti s pracovním poměrem, nikoli s dohodou o provedení práce, ani s výkonem funkce jednatelky. Proto ani pro účely stanovení základu daně z příjmů je nelze libovolně přiřadit k jinému typu závislé činnosti. Přestože v období leden 2013 až srpen 2014 neplynula zaměstnankyni mzda, pracovní poměr v tomto období trval. Přitom ani v případě čerpání rodičovské dovolené není vyloučeno poskytování daňově osvobozených benefitů zaměstnanci v pracovním poměru dle § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů.
- *duplika žalovaného ze dne 14. 10. 2019*
30. Žalovaný v duplice ze dne 14. 10. 2019 opětovně vyvracel tvrzení žalobce argumentací použitou již v odůvodnění napadených rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Nad rámec této argumentace uvedl, že se zabýval všemi třemi způsoby poskytování benefitů zaměstnancům žalobce. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole nezamlžoval rozdíly mezi vypořádáním benefitů, neboť z účetnictví žalobce žádné takové rozdíly nevyplývají. Vše je totiž účtováno naprosto shodně. Tvrzení, že správce daně sám uznal, že Ing. B. obdržel z pokladny prostředky na nákup benefitů, je vytržené z kontextu – správce daně na předmětné straně zprávy o daňové kontrole pouze uvedl, že podle žalobcem předložených seznamů měl Ing. B. obdržet, stejně jako někteří další zaměstnanci, zálohy od žalobce na nákup vlastních benefitů, nikoliv benefitů pro ostatní zaměstnance. Není též pravdou, že by se žalovaný nevyjádřil k problematice poskytnutých záloh. Shledal, že se nejednalo o zálohy, ale o zdanitelné peněžní plnění na straně zaměstnanců. Ve věci záloh měl přitom jiný názor než správce daně. Stejně tak se o zdanitelný příjem zaměstnance jedná v případě benefitů

proplácených zpětně. Navyšování odměny jednatelky proběhlo vždy tak, aby bylo pro žalobce nejvýhodnější.

V. První rozsudek krajského soudu a řízení o kasační stížnosti žalovaného

31. Zdejší soud o žalobě poprvé rozhodl [v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního (s. ř. s.) bez nařízení jednání] rozsudkem ze dne 21. 12. 2021, č. j. 29 Af 89/2018-68, přičemž jí vyhověl. V odůvodnění odkázal na výklad pojmu „nepeněžní plnění“ ve smyslu § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů provedený stejným soudem již v rozsudku ze dne 12. 1. 2021, č. j. 31 Ad 8/2019-45 (věc *RIM CZ Service*), s tím, že nepeněžní plnění ve prospěch zaměstnance může mít i podobu, kdy si zaměstnanec službu či zboží definované zákonem pořídí sám a zaměstnavatel mu pouze poskytne účelově vázané finanční prostředky, ať již zálohově nebo oproti již prokazatelně vynaloženým výdajům. Krajský soud dále shledal, že žalovaný nesprávně navýšil odměny jednatelky žalobkyně o příjmy v podobě příspěvků na zaměstnanecké benefity. Pochybení spočívalo v tom, že orgán finanční správy o přiřazení benefitů k tomu či onomu příjmu rozhodl autoritativně a bez bližšího zkoumání skutečnosti v součinnosti s žalobcem. Implicitně pak rozhodl, že příjem ze zaměstnaneckých benefitů nemůže souviset s pracovněprávním vztahem, pokud jednatelce z tohoto pracovněprávního vztahu v období leden 2013 až srpen 2014 neplynuly žádné příjmy. Čerpání rodičovské dovolené, tedy překážka v práci na straně zaměstnance, však nevylučuje, aby i v takovém období byly tomuto zaměstnanci zaměstnavatelem poskytovány benefity.
32. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Na jejím základě jej Nejvyšší správní soud (NSS) zrušil rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 Afs 33/2022-41, a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění se neztotožnil s výkladem pojmu „nepeněžní plnění“ provedeným krajským soudem (ostatně i rozsudek krajského soudu ve věci *RIM CZ Service* NSS zrušil, a to rozsudkem ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Ads 31/2021-28). Naopak ohledně otázky zdanění zaměstnaneckých benefitů jednatelky žalobce NSS kasační stížnost důvodnou neshledal.

VI. Jednání konané dne 15. 12. 2023

33. Při jednání účastníci setrvali na již dříve písemně uplatněné argumentaci. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Žalobce navrhl, aby soud zopakoval výslech svědka Ing. I. B. Tento důkazní návrh soud zamítl pro nadbytečnost.

VII. Nové posouzení věci

34. Soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**
35. Podstatu nyní projednávané věci tvoří zejména polemika žalobce se závěry orgánů finanční správy, že žalobce neposkytoval svým zaměstnancům *nepeněžní plnění v podobě zaměstnaneckých benefitů* na využití zdravotnických zařízení, kulturních akcí a sportovišť, nýbrž jim poskytoval plnění peněžní. Právním jádrem sporu pak je výklad § 6 odst. 9 písm. d) zákona o daních z příjmů.
36. Interpretací tohoto ustanovení se NSS podrobně zabýval v rozsudku ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Ads 31/2021-28 (věc *RIM CZ Service*), na nějž kasační soud odkázal ve zrušovacím

rozsudku. Z daného rozsudku mimo jiné plyne, že předmětné ustanovení klade pro osvobození od daně z příjmů jak požadavky na formu plnění, tak požadavky na účel plnění. Právní názor žalobce (s nímž se krajský soud ztotožnil v prvním rozsudku) nepřípustně stírá rozdíl mezi účelem plnění a formou, ve které bylo plnění poskytnuto a akcentuje především vymezený účel. Takový přístup však neodpovídá platné právní úpravě. Je pravdou, že při posuzování poskytovaného plnění je v souvislosti s nepeněžitým plněním třeba zkoumat účel, k jakému je plnění poskytnuto, nicméně tento předpoklad není jediný. Podstatou nepeněžitého plnění je kromě omezeného účelu, na který je poskytován, i právě ona forma, ve které je poskytnut. Z povahy věci je za nepeněžité plnění třeba považovat takové plnění, které není poskytováno v penězích, resp. není ani směnitelné za peníze či jiné obdobné prostředky či plnění. Za nepeněžní plnění lze považovat ta, kdy zaměstnavatel hradí peněžní částku osobě odlišné od zaměstnance a jeho rodinného příslušníka (pokud není poskytovatelem např. rekreačního zařízení přímo zaměstnavatel), a tato osoba poskytne těmto osobám určitou výhodu či službu.

37. V nyní posuzovaném případě nebyl žalobce přímým poskytovatelem benefitů, jinak řečeno benefity ve své podstatě spočívaly ve službách či zboží poskytovaných zaměstnancům žalobce jinými dodavateli. V tomto kontextu je pak pro splnění formální podmínky osvobození od daně rozhodující způsob pořízení (úhrady) těchto služeb a zboží tak, aby zaměstnavatel poskytl zaměstnanci ten který benefit v nepeněžní formě. Jak plyne z bodu [13] zrušovacího rozsudku, v nyní projednávané věci nebyla zákonná podmínka nepeněžní formy splněna jak v situacích, kdy byla zaměstnancům na úhradu benefitů vyplacena předem peněžní záloha, tak v situacích, kdy jim byly zpětně propláceny účty za benefity. V obou těchto případech totiž docházelo k poskytování peněžní částky na účet zaměstnance, nikoli přímo osobě odlišné od zaměstnance.
38. Žalobce nicméně poukazyval na to, že benefity byly jeho zaměstnancům poskytovány ještě třetím způsobem, totiž prostřednictvím pověřeného zaměstnance, který jednotlivé benefity pořizoval od externích dodavatelů [přičemž při jejich úhradě začasté postupoval dle § 6 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů], a následně je předával příslušným zaměstnancům. Tento způsob poskytování benefitů zaměstnancům již formální podmínku plynoucí z § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů teoreticky splňuje. Ve vztahu k takto poskytovaným benefitům však soud shledal daňové řízení za předčasně ukončené.
39. V tomto ohledu se soud zejména neztotožnil s důvody, pro něž orgány finanční správy označily za nevěrohodnou výpověď svědka Ing. I. B. Tu je nutno v prvé řadě konstatovat, že ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 23. 11. 2016 (již byl žalobce vyzván, aby prokázal a doložil, kterým zaměstnancům a jejich rodinným příslušníkům byly poskytovány benefity uvedené v příloze výzvy, jakým způsobem vynaložil a vydal peněžní částky na tyto benefity, a jakým způsobem provedl související účetní zápisy) nebyly uvedeny žádné bližší důvody, z nichž by byly patrné pochybnosti správce daně. Správce daně pouze popsal, jaké všechny podklady žalobce prozatím předložil, a dodal, že na jejich základě mu vznikly pochybnosti, zda se jednalo o nepeněžní plnění zaměstnavatele. Na tuto výzvu žalobce zareagoval odpovědí ze dne 8. 12. 2016. Dne 17. 3. 2017 pak následovalo první seznámení s výsledkem kontrolního zjištění. V reakci na ně žalobce zaslala správci daně sdělení ze dne 18. 4. 2017, v němž mimo jiné navrhl výpověď Ing. I. B., která by se mohla týkat výdajů vynaložených na benefity prokazatelně obstaraných osobou odlišnou od osoby čerpající benefit. K výzvě správce daně ze dne 2. 5. 2017, aby žalobce uvedl, které skutečnosti hodlá účastí dotyčného svědka prokázat nebo vysvětlit, žalobce podáním ze dne 22. 5. 2017 sdělil, že cílem svědecké

výpovědi je prokázat, že žalobce poskytl svým zaměstnancům benefity v souladu se zákonem, „tedy že fakticky byly poskytnuty zálohy, a že nezálohově placené benefity bradila pověřená osoba jiná než zaměstnanec čerpající benefit“.

40. Následně správce daně provedl dne 29. 6. 2017 výslech svědka Ing. I. B. Jak však plyne z protokolu č. j. 3289692/17/3003-60563-709156, k tomuto výslechu správce daně přistoupil pasivně a způsobem rozporným s povinností dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Svědkovi položil toliko tři otázky (1. „Dle sdělení daňového subjektu podáte vysvětlení, že zaměstnavatel AccArt, s. r. o. poskytl svým zaměstnancům benefity v oblasti kultury, sportu a zdravotnictví ve smyslu ust. § 6 odst. 7 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, tedy že byla plnění poskytnuta v souladu s ust. § 6 odst. 9 písm. d) uvedeného zákona. Vysvětlete, jakým způsobem daňový subjekt naplnil podmínky daně zmíněnými ustanoveními zákona při čerpání benefitů zaměstnanci.“, 2. „Konkrétně u kterých osob jste zajišťoval benefity?“, 3. „Chcete ještě něco doplnit?“). V tomto ohledu je nutno v první řadě uvést, že svědek se odpovědím nevyhýbal, jeho reakce byly relevantní. Svědek sdělil informace důležité pro daňové řízení. K těmto odpovědím se správce daně v průběhu výslechu nijak nevyjádřil a následně umožnil klást otázky i zástupci žalobce. Ten této příležitosti využil a položil svědkovi tři doplňující otázky.
41. Následně orgány finanční správy výpověď tohoto svědka vyhodnotily jako nevěrohodnou. Prvotním důvodem nevěrohodnosti byla skutečnost, že jeho tvrzení neodpovídá faktickému stavu zachycenému v účetnictví. To je sice do jisté míry pravda, na druhou stranu je však nutno zdůraznit zásadu, že daňově podstatným je skutečný stav věci nikoli stav zachycený v účetnictví. Jinak řečeno, daňové orgány upřednostnily účetní záznamy před výpovědí svědka. Žalobce přitom sám uváděl, že účetnictví nemusí být v daných ohledech zcela odpovídající. Žalobce dne 30. 12. 2007 přijal *Směrnici pro poskytování nepeněžních benefitů zaměstnancům*. Již z tohoto faktu plyne jeho vůle poskytovat svým zaměstnancům nepeněžní plnění. Současně je zjevné, že nějakým faktickým způsobem muselo k naplňování této směrnice docházet. Svědek v reakci na obecnou otázku č. 1 poměrně podrobně popsal, jak realitu tohoto poskytování vnímal on. Pokud pak jsou jeho odpovědi hodnoceny jako nekonkrétní, nutno uvést, že správci daně nic nebránilo, aby svědkovi položil bližší, podrobnější otázky, neboť všechny listinné podklady již měl k dispozici. Přenechal-li pak „dotazovací“ iniciativu na zástupci žalobce, nelze případně následně shledanou nedostatečnou konkrétnost odpovědí svědka přenášet na žalobce. Ten totiž v okamžiku výslechu svědka mohl jeho výpověď považovat za dostačující.
42. Stejně tak nelze výpověď svědka Ing. B. hodnotit jako nevěrohodnou toliko z důvodu, že se jedná o zaměstnance žalobce, tedy o osobu na věci zainteresovanou. Touto optikou by totiž nemohl dojít k výslechu žádného zaměstnance daňového subjektu. Žalobci přitom (v situaci předložení všech dostupných listinných podkladů) nezbývalo v otázce způsobu interní realizace směrnice o benefitech fakticky nic jiného, než navrhopat k výslechu fyzické osoby, jichž se tato realizace týkala.
43. Způsob provedení výslechu svědka a jeho hodnocení tudíž soud shledal jako nedostatečný. Žalobce uváděl, že benefity byly fakticky poskytovány třemi způsoby. U dvou z nich soud dospěl k závěru, že neumožňují osvobození od daně. Třetí způsob osvobození teoreticky umožňoval, je to však v první řadě žalobce, který musí konkrétně určit, které z uplatněných benefitů byly zaměstnancům poskytovány prostřednictvím pověřeného zaměstnance. Pakliže po posouzení označených benefitů bude mít žalovaný pochybnosti o tom, zda ten

který z nich mohl být reálně tímto způsobem pořízen, nic mu nebrání v tom, aby takový způsob pořízení vyvrátil, případně nad konkrétními případy znovu konfrontoval Ing. B. či případně i jiné zaměstnance žalobce.

44. Soud se dále ztotožnil i s námitkou nesprávného *navýšení odměny jednatelky žalobce Ing. G. o příjmy v podobě příspěvků na zaměstnanecké benefity*. Z daňového spisu vyplývá, že správce daně zaměstnanecké benefity posoudil jako příjmy související s výkonem závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů. V období září 2014 až prosinec 2015 pak posoudil tyto příjmy jako související s pracovněprávním vztahem, ze kterého jednatelce žalobce v tomto období plynul příjem. Protože však v období leden 2013 až srpen 2014 jednatelce žalobce z pracovněprávního vztahu příjem neplynul (byť pracovněprávní vztah dále existoval), rozhodl správce daně, že pro toto období souvisejí benefity s výkonem činnosti člena orgánu v právnické osobě a s ní související odměnou jednatele. Takový postup nemá oporu v zákoně.
45. V první řadě nutno uvést, že správce daně nemohl autoritativně (tedy bez součinnosti s žalobcem) určit, se kterou závislou činností příjem dle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů souvisí. Pokud chtěl takto zvýšit určitý příjem o příjem související se závislou činností, byl povinen zkoumat, se kterou závislou činností příjem skutečně souvisí, bez ohledu na to, zda je to pro daňový subjekt výhodnější či nikoliv. Tvrzení žalovaného, že zvýšit odměnu jednatelky Ing. G. o hodnotu benefitů je pro žalobce nejvýhodnější, tak samo o sobě nemůže obstát.
46. V tomto ohledu navíc žalovaný pochybil, jestliže implicitně posoudil (výslovnou úvahu napadená rozhodnutí neobsahuje), že příjem ze zaměstnaneckých benefitů nemůže souviset s pracovněprávním vztahem Ing. G., pokud jí z tohoto pracovněprávního vztahu v období leden 2013 až srpen 2014 neplynuly žádné příjmy. Podle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů se však jedná o příjmy „*plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti, ze které plynou příjmy podle písmen a) až c)*...“. To neznamená, že by nutně z těchto činností musel plynout příjem v době, kdy plyne poplatníkovi související příjem dle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů. Znamená to pouze, že tento související příjem musí plynout v souvislosti s činností, ze které plynou příjmy, jež jsou předmětem daně z příjmů ze závislé činnosti. Soud nevidí důvod, proč by zaměstnanci, kterému například neplynou příjmy z důvodu čerpání rodičovské dovolené, nemohly plynout jiné příjmy související s jeho pracovněprávním vztahem. Jak správně podotkl žalobce, čerpání rodičovské dovolené, tedy překážka v práci na straně zaměstnance, nevylučuje, aby i v takovém období byly tomuto zaměstnanci zaměstnavatelem poskytovány benefity. I tento žalobní bod je tudíž důvodný (viz též body[15]–[21] zrušovacího rozsudku), přičemž je však relevantní pouze ve vztahu k napadeným rozhodnutím ohledně zdaňovacích období let 2013 a 2014.

VIII. Závěr a náklady řízení

47. Z výše uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
48. Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před zdejším soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3

s. ř. s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. [viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98, věc *MCE Slany*].

49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
50. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, neboť jím napadená rozhodnutí žalovaného byla zrušena, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jeho zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Protože soud rozhodoval o třech napadených rozhodnutích (tedy o třech samostatných nárocích, viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 Afs 27/2021-67, věc *SULKOM*), aplikoval též § 12 odst. 3 advokátního tarifu. Sazbu mimosmluvní odměny tak stanovil dle součtu tarifních hodnot spojených věcí, tedy ve výši 7 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. V daném případě se jednalo o pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 14. 5. 2019, vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 11. 2022, účast na jednání před soudem dne 15. 12. 2023) a pět režijních paušálů, a to ve výši 5 x 7 100 Kč a 5 x 300 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu], tedy celkem 37 000 Kč. Protože žalobcův zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 7 770 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu směřující proti třem rozhodnutím správního orgánu ve výši 9 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 53 770 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu